

Arrest

nr. 340 848 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 februari 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 1 december 2022 voor de derde keer een verzoek om internationale bescherming in. Op 26 januari 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Op 4 juli 2023 dient verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 februari 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.07.2023 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

S. (...) A. (...), M. (...) (R.R.: (...)
Geboren te Barawe op (...)1975
Verklaarde nationaliteit: Somalië
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Uit de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 27.08.2021, 18.05.2022 en 26.01.2023 en de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 02.02.2022 blijkt immers dat er geen geloof gehecht kan worden aan de beweerde Somalische nationaliteit van betrokkene.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag 9ter een verklaring van nationaliteit voor, uitgegeven door de Somalische ambassade te Brussel op 14.12.2021. Later voegt hij eveneens een paspoort toe aan het dossier, uitgegeven door de Somalische ambassade te Brussel op 10.07.2023.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben.

Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Gezien het gebrek aan archief en database kan de ambassade in België zich ook vandaag niet op officiële gegevens baseren om de identiteit, herkomst of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliërs te zijn. Zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Aldus bieden het neergelegde paspoort en de verklaring van nationaliteit, waarvan niet betwist wordt dat deze werd(en) uitgereikt door de Somalische ambassade, naar de inhoud toe, niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Deze neergelegde documenten weten de gedane vaststellingen niet te wijzigen, waarbij betrokkene geen inzicht biedt op zijn werkelijke (laatste) verblijven en zijn nationaliteit.

Aangezien betrokkene in gebreke is gebleven zijn werkelijke land van herkomst kenbaar te maken, is het onmogelijk een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Het staat verzoeker vrij hierover duidelijkheid te verschaffen bij een eventuele nieuwe aanvraag.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“II.1.1. De verwerende partij meent de aanvraag tot medische regularisatie ontvankelijk, doch ongegrond te moeten verklaren.

De verwerende partij verwijst naar de beoordelingen die het CGVS en, daaropvolgend, de Raad in het kader van haar verzoeken tot internationale bescherming namen.

Zij is niet gebonden door deze beoordelingen, gezien deze enkel gezag van gewijsde tussen partijen hebben. Bovendien spreekt de Raad zich in deze enkel uit over de nood aan internationale bescherming.

Zij kan dus haar eigen beoordeling vormen aangaande de identiteit en nationaliteit van de verzoekende partij. Dit neemt uiteraard niet weg dat zij de beoordeling van het CGVS en de Raad wel degelijk als argument kan en mag gebruiken als onderdeel van een deugdelijke motivering, quod non in casu.

Artikel 9ter, §§2 en 3 VW luiden immers als volgt:

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

- 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;*
- 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;*
- 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;*
- 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.*

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

- 1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;*
- 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;*
- 3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid; [2 4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;]2 [2 5°]2 in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling [3 met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan].*

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag echter wel degelijk ontvankelijk. Dit impliceert dat zij de identiteit van de verzoekende partij en haar nationaliteit niet in twijfel trekt, ook al zouden het voorgelegde paspoort en de nationaliteitsverklaring bekomen zijn op basis van haar verklaringen bij de Somalische ambassade.

In tegenstelling tot het CGVS, is de verwerende partij dus van oordeel dat de identiteit van de verzoekende partij niet ter discussie staat, wat haar goed recht is.

II.1.2. Inzake buitenlandse documenten geldt immers de plano erkenning, dit werd in het verleden ook reeds door de Raad bevestigd, zie o.m. RvV nr. 183 882 dd. 15 maart 2017:

Uit de artikelen die betrekking hebben op het bewijs van aanverwantschap blijkt dat geen enkele bepaling stelt dat het huwelijk dient overgeschreven te zijn in de registers van de burgerlijke stand van een Belgische stad vooraleer de verwerende partij toepassing kan maken van artikel 40bis, §2, 1°, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De voorwaarde die uit de voorgaande artikelen blijkt is dat een gelegaliseerde

huwelijksakte wordt voorgelegd wanneer de aanvraag op grond van een buitenlandse huwelijksakte berust. Daarenboven stelt artikel 27, § 1, van het WIPR dat een buitenlandse RvV X - Pagina 5 authentieke akte in België door "alle overheden" wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Hieruit kan afgeleid worden dat er sprake is van een gedeelde bevoegdheid, wat betekent dat verschillende overheden in België (tegelijk) bevoegd zijn voor dezelfde materie. Uit artikel 27, § 1, van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – al dan niet de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. De verwerende partij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot 'de plano erkenning' toevertrouwt aan "alle overheden", kan de verwerende partij in de bestreden beslissingen niet stellen dat "Dit huwelijk werd nog niet overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand van de stad Brugge. Bij gebrek aan erkenning van de buitenlandse huwelijksakte wordt betrokkene tot op heden door de Belgische overheden niet beschouwd als zijnde de echtgenoot van de referentiepersoon." Immers, de verwerende partij beschikt over de bevoegdheid om de buitenlandse huwelijksakte al dan niet te erkennen volgens de principes neergelegd in het WIPR. In casu heeft de verwerende partij dit niet gedaan. Ter terechtzitting vraagt de waarnemende voorzitter aan de verwerende partij hoe de de plano bevoegdheid uit artikel 27 van het WIPR rijmt met de bestreden beslissingen. De verwerende partij verwijst in dit verband ter terechtzitting naar de stukken van het administratief dossier. In de bestreden beslissingen geeft de verwerende partij ook niet aan op welk wetsartikel ze zich steunt om te vereisen dat de huwelijksakte overgeschreven wordt in de registers van de burgerlijke stand waardoor de huwelijksakte niet erkend is en ze de verzoekende partij bijgevolg niet als echtgenoot van de referentiepersoon kan beschouwen.

De verzoekende partij voert, gelet op hetgeen voorafgaat, terecht de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsplicht.

Hetzelfde geldt uiteraard voor buitenlandse paspoorten, waar de verwerende partij haar eigen beoordelingsbevoegdheid heeft.

Deze heeft zij ook aangewend door het paspoort als bewijs van identiteit te aanvaarden door de aanvraag ontvankelijk te verklaren.

II.1.3. Bijzonder tegenstrijdig is echter dat zij echter tot de ongegrondheid van de aanvraag besluit op basis van elementen die tot de ontvankelijkheidsfase behoren.

Dit is trouwens niet zomaar een detail. De verwerende partij kan niet stellen niet over alle info te hebben beschikt op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, nu zij op quasi één en hetzelfde moment tot de ontvankelijkheid doch de ongegrondheid besloot. Er zal m.a.w. geen tijdsspanne tussen deze twee. In die zin schendt zij dan ook het beginsel van de materiële motiveringsverplichting en artikel 9ter, §§2 en 3 VW.

II.1.4. De verwerende partij zal wellicht verwijzen naar het arrest RvV nr. 299 985 dd. 12 januari 2024.

De feiten zijn echter niet dezelfde, in voorliggend geval was de verzoekster vrijgesteld van het bewijzen van haar identiteit omwille van een lopende asielprocedure op het moment van de indiening, die afgesloten was op het moment van het nemen van de medische beslissing:

(...)

In voorliggende zaak was er echter geen hangende asielaanvraag op het moment van de indiening. De verwerende partij heeft het paspoort dus wel degelijk aanvaard als zijnde een geldig (en niet frauduleus) paspoort.

Men kan niet het paspoort van de verzoekende partij op basis van de eigen beoordeling aanvaarden (met bijgevolg alle erin vervatte gegevens), om direct erna weer twijfel omtrent het land van herkomst te zaaien de gegrondeheidsfase (er zit immers geen tijdsspanne tussen de ontvankelijkheidsverklaring en de ongegrondeheidsverklaring). Dit laatste impliceert immers dat het paspoort behept is met een (intellectuele) valsheid, wat dan weer impliceert dat het niet aanvaard kan worden en dus niet tot een ontvankelijkheidsverklaring kan leiden.

De motieven van de thans bestreden beslissing zijn dus intern tegenstrijdig.

Op dat punt schendt de thans bestreden beslissing aldus manifest artikel 9ter VW, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.”

2.2 De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert, luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over waarvan het model door de Koning wordt bepaald. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

[...]

§2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3.

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;"

In casu verklaart verweerder de verblijfsaanvraag van verzoeker ongegrond met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde Somalische nationaliteit van betrokkene. Bijgevolg is het onmogelijk onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van verzoeker. Verweerder verwijst hierbij naar de beslissingen van de CGVS en naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 2 februari 2022. In de meest recente beslissing van de CGVS van 26 januari 2023, tegen dewelke verzoeker geen beroep heeft ingesteld bij de Raad, wordt het volgende bepaald:

"In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde Somalische nationaliteit en evenmin aan uw verblijf in Barawe, Lower Shabelle. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke nationaliteit en uw werkelijke verblijfplaats(en) voor uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land waarvoor hij een eventuele behoefte aan bescherming moet onderzoeken / de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk voor uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet dit land / deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in.

[...]

U houdt in uw huidig verzoek vol dat u enkel over de Somalische nationaliteit beschikt. u stelt dat uw problemen in Barawe nog steeds actueel zijn en u houdt vol dat u uit Barawe in de provincie Lower Shabelle afkomstig bent en daar woonde tot 2017 (verklaring volgend verzoek DVZ, 11 januari 2023, punt 10 + 17), en dat u daar problemen kende met Al-Shabaab (verklaring volgend verzoek DVZ, 11 januari 2023, punt 17), zonder enige verklaring toe te voegen die een ander licht zou kunnen werpen op het vroegere oordeel van het CGVS dat dit niet geloofwaardig is. Het simpelweg vasthouden aan een ongeloofwaardige verklaring volstaat evenwel niet om de geloofwaardigheid ervan te herstellen. U wil dus nog steeds geen zicht bieden op uw werkelijke verblijfplaats voor uw komst naar Europa."

Verzoeker voert in eerste instantie aan dat verweerder niet gebonden is door de beoordeling van het CGVS en van de Raad aangezien deze beslissingen en arresten slechts gezag van gewijsde hebben tussen de partijen. Deze beslissingen en arresten staan er volgens verzoeker niet aan in de weg dat verweerder zijn eigen beoordeling vormt aangaande de identiteit en nationaliteit van verzoeker.

Zoals verzoeker echter zelf in zijn verzoekschrift aangeeft, staat het verweerder wel degelijk vrij om in zijn bestreden beslissing te verwijzen naar de beoordeling gemaakt door de CGVS en de Raad inzake de voorgehouden nationaliteit van verzoeker. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder daarnaast ook een eigen onderzoek heeft gevoerd naar de beweerde Somalische nationaliteit van verzoeker, waarbij hij heeft geoordeeld: *"Betrokkene legt bij zijn aanvraag 9ter een verklaring van nationaliteit voor, uitgegeven door de Somalische ambassade te Brussel op 14.12.2021. Later voegt hij eveneens een paspoort toe aan het dossier, uitgegeven door de Somalische ambassade te Brussel op 10.07.2023. Allereerst dient opgemerkt te worden dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Gezien het gebrek aan archief en database kan de ambassade in België zich ook vandaag niet op officiële gegevens baseren om de identiteit, herkomst of nationaliteit vast te stellen van personen die verklaren Somaliërs te zijn. Zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië moeten zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Aldus bieden het neergelegde paspoort en de verklaring van nationaliteit, waarvan niet betwist wordt dat deze werd(en) uitgereikt door de Somalische ambassade, naar de inhoud toe, niet de minste garantie dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn. Deze neergelegde documenten weten de gedane vaststellingen niet te wijzigen, waarbij betrokkene geen inzicht biedt op zijn werkelijke (laatste) verblijven en zijn nationaliteit".* Het voormelde betoog van verzoeker is dan ook niet dienstig.

Vervolgens voert verzoeker aan dat uit het gegeven dat verweerder zijn verblijfsaanvraag in eerste instantie ontvankelijk heeft verklaard, kan worden afgeleid dat zijn identiteit en nationaliteit niet in twijfel worden getrokken. Hij verwijst hierbij naar artikel 9ter, §3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en laat uitschijnen dat verweerder zijn verblijfsaanvraag onontvankelijk had moeten verklaren indien hij van oordeel was dat zijn identiteit en/of nationaliteit niet op afdoende wijze waren aangetoond. Dit is echter niet gebeurd. Verzoeker concludeert dat verweerder, door zijn verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren, ook zijn paspoort als bewijs van zijn identiteit heeft aanvaard. Hij meent dan ook dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is waar de verblijfsaanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van elementen die tot de ontvankelijkheidsfase behoren.

Uit artikel 9ter, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat overigens de wijze bepaalt waarop een vreemdeling zijn identiteit bij het indienen van zijn aanvraag om medische regularisatie moet aantonen, kan evenwel niet worden afgeleid dat indien de erin genoemde identiteitsdocumenten of bewijselementen worden voorgelegd bij het indienen van de aanvraag, in het onderzoek naar de gegrondheid van deze aanvraag de identiteit van de aanvrager niet meer in twijfel mag worden gesteld. Uit de lezing van deze bepaling, in samenhang met artikel 9ter, §3, 2° van de Vreemdelingenwet, kan enkel worden afgeleid dat indien de vreemdeling bij het indienen van zijn aanvraag zijn identiteit niet op de in §2 genoemde wijze aantoont of indien de aanvraag het bewijs voorzien in artikel 9ter, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet niet bevat, de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard. Bovendien moet de gemachtigde – nadat een ambtenaar-geneesheer overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet een advies heeft uitgebracht met betrekking tot het in het eerste lid vermelde risico, de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling – overeenkomstig artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag steeds beoordelen of de betrokkene op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. In casu oordeelde de gemachtigde dat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Aangezien verzoeker in gebreke is gebleven zijn werkelijke land van herkomst kenbaar te maken, is het onmogelijk om een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst. Verzoeker laat na concreet aan te geven waarom deze beoordeling niet zou (kunnen) kaderen binnen een beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Er blijkt verder nergens uit dat het ontvankelijk verklaren van de door verzoeker ingediende aanvraag tot gevolg zou hebben dat zijn identiteit en nationaliteit als aanvaard zou moeten worden beschouwd. Uit de bestreden beslissing blijkt ook niet dat uit het ontvankelijk verklaren van de aanvraag kan afgeleid worden dat verweerder verzoekers identiteit en nationaliteit niet in twijfel trekt of dat hij oordeelt dat zijn identiteit niet ter discussie staat. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat het paspoort wordt aanvaard als bewijs van de identiteit van verzoeker.

Verzoeker maakt gelet op wat voorafgaat dan ook niet aannemelijk dat het bijzonder tegenstrijdig is dat verweerder tot de ongegrondheid van de aanvraag besluit op basis van elementen die tot de ontvankelijkheid behoren.

Verweerder mag de machtigingsaanvraag immers slechts in een limitatief in artikel 9ter, §3 van de Vreemdelingenwet opgesomd aantal gevallen onontvankelijk verklaren, met name (onder andere) *“indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat”*. Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder deze overweging pas in de bestreden beslissing, waarbij de gegrondheid van de machtigingsaanvraag diende te worden onderzocht en dus moest worden nagegaan of verzoeker op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, heeft gemaakt en heeft vastgesteld dat aangezien verzoeker in gebreke is gebleven zijn werkelijke land van herkomst kenbaar te maken, het onmogelijk is om een onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.

Een schending van het materiële motiveringsbeginsel in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is niet bewezen.

Het enige middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,
K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN